

Finantsministeren (Strup): Jeg ønsker kun strax at berigtige en Misforstaaelse, som den ærede Taler har gjort sig skyldig i. Jeg har ikke, da jeg havde Ordet, sagt, at ved Vedtagelse af Lovforslaget vilde Banen erhverves for den samme Pris, som den kunde erhverves for ved Auktionskjøb. Hvad jeg sagde, var dette, at dersom man vilde tilvinge sig Banen for den mindst mulige Pris, var Veien netop banet dertil ved, hvad jeg havde gjort, idet Staten nu staar som anden Prioritetshaver til et Beløb, der i Forbindelse med første Prioritet naaer op til 1,170,000 Kroner, et Beløb, som nysagtig svarer til det mindst mulige Beløb, som den kunde have været erhvervet for ved Auktion. Den ærede Taler angav en Million, men det var vistnok i Distraktion. Det ærede Medlem erindrede ikke, at en Million var kun Betalingen for Banen, og at Materiellet skulde kjøbes særskilt. Jeg maa tilstaa, at det heller ikke er lykkelig den ærede Taler at overbevise mig om, at i Birkeligheden Rigsdagens frie Bestemmelse med Hensyn til Erhvervelsen af disse Baner er præjudiceret ved, hvad jeg har gjort; men dersom det øvrige Thing deler det ærede Medlems Betragtning, at man ved at vedtage dette Lovforslag vilde give Finantsministeren en Inddemnit for, hvad han havde gjort ved at laane Beløbet, en Inddemnit, som man ikke vilde tilstaa ham, saa vil jeg kunne forstaa, at man ikke vil vedtage Lovforslaget; men det forekommer mig rigtignok at blive uforstaaeligt, at man ikke vil lade Sagen gaae til anden Behandling; thi denne Fritagelse for Ansvar vil jo dog først komme tilstede ved Lovens Vedtagelse og ikke ved dens videre Behandling gennem et Udvalg og ved anden Behandling. Jeg kan forstaa det ærede Medlem og det ærede Thing om, at den Tanke, gennem en Kjøbslov at erhverve en saadan Inddemnit, aldrig er falden mig ind, førend jeg hørte den af det ærede Medlem; den er fuldstændig ny for mig.

Sagt; Det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) fremdrog to Sider af den foreliggende Sag, nemlig den ene at dække Regjeringen lige over for det Laan, som den har ydet, og den anden selve Sagen. Hvad den første Side angaar, da skal jeg ikke dvæle ved den. Jeg tror ikke, at Regjeringen behøver mit Forsvar i denne Sag, jeg tror, at man skyder saa ivrig og hidfig paa Regjeringen, at man skyder langt over Maalet, og at de Angreb, man her har rettet imod den, ere saa søgte, at de neppe udenfor den Kreds, som vilkaarlig søger Anledning til Angreb, ville finde Tilslutning. Jeg er fuldstændig overbevist om, at hvis Regjeringen havde ladet denne Sag fuldende sit Løb, uden at skide hjælpende til, vilde intetsteds stærkere Angreb være rettede mod den end netop her. Det er min fulde Overbevisning, men, som sagt, jeg skal ikke dvæle vi-

dere ved denne Side af Sagen, men holde mig til den foreliggende Sag selv. Jeg skal da sige, at, skjøndt jeg ikke har nogen særlig Interesse for Sagen, hverken lokal eller personlig, saa har jeg dog den fulde og inderlige Overbevisning, at man staar i Begreb med at gjøre en meget urigtig Handling ved at nægte Sagens Overgang til anden Behandling. Det er et af de hensynløse Skridt, som Folkethinget i de senere Aar er kommet til at foretage med større og større Uegylighed og uden at tænke paa, at man hugger Saar, som jo vel ikke enkeltvis ere farlige, fordi de kun ramme enkelte Kredse og enkelte Personer, der ikke have Magt til at vende Slaget tilbage, men som lidt efter lidt ville undergrave Tilliden og Troen paa, at Landets, saavel de enkelte Provindsers som de enkelte Individuers, Interesser i Almindelighed ville være vel tjente med at ligge i Hænderne paa Rigsdagen og hos denne kunne vente en billig, retfærdig og human Behandling. Jeg tror, at det hverken i Høje eller Benfste eller af noget Medlem i denne Sal vil blive benegtet, at det er en almindelig Opgave, som paahviler os, at fremme Jernbanernes Udvikling her i Landet. Det er ogsaa udtalt af de forskjellige Talere, som har hørt Ordet, og selv den sidste ærede Rigsdagsmand, som talte, yttrede, at, naar vi engang kom til Ordningen af vore Jernbanesager, vilde ogsaa denne Del af Landet blive Gjenstand for vor velvilligste og humaneste Behandling. Men, mine Herrer! naar der skal handles, gjælder det om at handle i rette Dieblit og at vise Humanitet i det Dieblit, der trænges til Humanitet og ikke at lade disse pinlige Lidere gaa ubenyttede hen og saa bagefter tilbyde en Hjælp, som maaste til den Tid gjør faare ringe Nytte. Det er dog ganske vist, at under de Forhold, hvorunder den paagjældende Egn har befundet sig med Hensyn til Jernbaneanlæg, vilde man i alle andre Tilfælde anfse det for Rigsdagens og ogsaa for Regjeringens Opgave at træde hjælpende til. Naar en stor Ulykke truer en eller anden Egn her i Landet — vi have set det ved Overflømmelser, Pengekriser og ved andre Leiligheder — (En Stemme: Negere) — ja! ogsaa Negere; men det kan være, at man skal være dygtig fort, for at have Udgang til de Herrer's Sympathi — have vi, som sagt, aldrig hørt, at Rigsdagen har fralagt sig sin Forpligtelse til under saadanne Forhold at træde hjælpende til, og den Betragtning, som blev gjort gjældende her idag, baade af den næstforegaaende Taler og hans Kontrapart, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgkreds (Berg), i Følge hvilken man stiller sig som en Pranger lige over for disse Egne og gjør saadanne Anstuelser gjældende som den, at man skal lade dem blive i den største Nød, da kan man prange som en Studspranger og knibe Prisen ned, denne Betragtning har jeg aldrig ventet at høre i denne Sal, navnlig ikke overfor kom-